Y. Erdoğan
zarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sosyalist

KURUCUSU : Dr. HİKMET KIVILCIMLI

SAYI : 51 — 10 Ocak 1978 Salı — FİATI : 300 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

TAMSAŞ'DA OLANLARA NE DEMELİ?

MADEN-İŞ SİYASETİ YASAKLIYOR

Kısa adı Tamsaş olan Tarım Alet ve Makinaları Sanayii Anonim Şirketi Ankara'da 230 kadar işçinin çalıştığı bir iş yeridir. Yetkili sendikanın DİSK'e bağlı Maden-İş olduğu bu iş yerinde toplu sözleşme yetkisinin almabilmesi için işçiler az mücadele vermediler.

Bunca mücadele vermiş işçilere bugün Maden-İş'in yöneticileri onsuz veriyorlar mı? Ne yazık ki evet diyemiyeceğiz. Tamsaş'daki son olaylar Maden-İş'in üç-beş sendikacı eliyle düşürüldüğü durumu göstermesi bakımından ilginçtir. İş yerindeki olaylar Şeker Fabrikasından makina yapma işi alan Tamsaş patronunun işçileri mesaiye bırakıtıp 13,5 saat çalıştırmasına rağmen ay sonunda verilmesi gereken ücret yerine 500 TL. avans vermesiyle başlar. İşçilerin çoğunluğu kendiliğinden ilk defa karşılaştıkları bu haksızlığa karşı tepki gösterirler. «Ya hep ya hiç» diyerek ayansı almazlar. Bunun üzerine iş yerindeki İGD'li temsilciler işçileri toplayarak patronun Şeker Fabrikasından parayı alamadığını, ücretlerin bu nedenle verilmediğini, kendilerine aym dördünde ödemenin yapılacağına dair söz verildiğini söylerler. İşçilerin büyük kısmı yine de parayı almaz. Daha sonra Maden-İş işçileri sendikada toplantıya çağırırlar.

Toplantıda Maden-İş yöneticileri tarafından patrona karşı almacak tavrım, gerekirse yapılabilecek eylemlerin örgütlenmesi gerekirken, iş yerine siyaset sokulduğu, bundan dolayı işçiler arasında ikilik yaratığı öne sürülür. İşçileri kışkırtan, ücretleri vermeyen patron olduğu apaçık ortadayken «kalan partiye gidenı bazı işçilerin işyerini karşıtlardığı söylenerek iş sosyal yapmak olan bu düzenin gerçek yüzünü ortaya koymuşlar.

Bu bildiride Maden-İş'in yöneticileri bu sorulara hiç bir zaman olay cevap vermeyeceklerdir. Ama biz kendileine son olarak şunu hatırlatalım:

Kaldı ki Maden-İş'in işyeri temsilcileri siyaset dışı mıdırlar? İGD'li olan bu temsilciler belli bir siyasetin desteklediyicisi değil midir? Siyaset onlara yasak değil de neden başka işçilere yasak?

Biliyoruz, Maden-İş yöneticileri bu sorulara hiç bir zaman olay cevap vermeyeceklerdir. Ama biz kendileine son olarak şunu hatırlatalım:

Maden-İş üç-beş sendikacının değil işçilerin sendikasıdır. Patron da işçilerin sınıf düşmanıdır ve çıkarı gereği bugün işine geldiği için sırtını sıvazladıklarının yarını gözünün yaşına da bakmaz. Sendikaları siyaset dışı tutmak, işçilere siyaset yasağı koymak her şeyden önce her zaman patronlara ve onların iktidarına hizmet anlamına gelir.

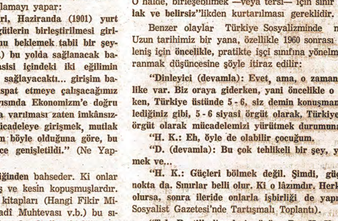

Kazlıçeşme'de son günlerde yoğunlaşan işçi kıyımı, yeni şirketleşme dalaverecileriyle işçilerin sigorta sıfırlamalarını, hayat pahalılığını ve işsizliği protesto yürüyüşü yapıldı.

İşçi sınıfı disiplinine yakışır bir biçimde süren yürüyüşte, işçiler, Kazlı Deri İşverenleri Sendikasına siyah bir çelenk koydular. Daha sonra, miting, bir deri işçisi arkadaşın konuşmasıyla son buldu.

Konuşan işçi arkadaş özetle şöyle demiştir :

«Bugün ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik durum, gün geçtikçe daha da kötüleşmektedir. Giderek artan fiyatlar, hazinenin boşalması, enerji kısıtlaması ve işsizlik bu israf ekonomisinin sonuçlarıdır. Tüm bunlar, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmak olan bu düzenin gerçek yüzünü ortaya koymuştur.

«Uzun süreden beri bu işverenler kendi aralarında Deri İşverenleri Sendikası biçiminde örgütlenmelerini katmerleştirmişler, iktidardan, sermayeden yana olan yasalardan aldıkları güçle, işçilerimize'deki tüm işçilere yaşantıyı zehir etmişlerdir.

«Yaklaşan toplu sözleşme arifesinde işçi çıkartmaları gittikçe yoğunlaşmıştır. Kazlıçeşme işçileri olarak, işverenlerin bu tutumunu protesto ediyoruz.

«İşçiye iş, işsize sigorta istiyoruz.

«Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi.

«Kahrolsun Faşizm.»

Kazlıçeşme'deri işçileri kimin dost, kimin düşman olduğunu daha iyi öğrendiler. Ve bilinçlerine bir kez daha çakıldılar.

Kazlı deri işçileri bu yürüyüş ve mitingten sonra kendi aralarında Birlik, Beraberlik, İnanç «kilometre taşını» aştıktan sonra önlerindeki hedefi gördüler.

Birinci hedef; bütün işçi sınıfıyla bütünleşmek, tek vücut olmak.

İkinci hedef; sınıf mücadelesini kendi sınıf partisiyle vermek.

(Geçen Sayıdan Devam)

KİMLERLE BİRLİK?

"Biz örgütsel ve taktik, pratik ve teorik problemlerde, mutlak ve vazgeçilmez ortak kararlarla betonlaşan... tüm proletaryaya dayanan, birleşik, merkezi ve savaşçı tekbir örgüt yaratmalıyız." (Lenin, Hareketin Birliği, aktaran Devrimci Derleniş). Lenin'den yapılan bu alıntının ardından şu söylenir: "Yani, tüm devrimci grup, grupcuk ve partiler tek bir merkezi, gerçek Proletarya Partisi içinde sentezleşmeliyiz." (Dev. Der., s. 3).

Lenin'in "tüm proletaryaya dayanan, birleşik, merkezi ve savaşçı, tek bir örgüt" şiarını Devrimci Derleniş "tüm devrimci grup, grupcuk ve partiler tek bir merkezi, gerçek Proletarya Partisi"nde sentezleşmesi biçimine dönüştürür. "Tüm Devrimci"lerin içine kimler girmektedir?

Lenin'in birliği nasıl anladığına bir örnek vererek konuyu açalım. "Ne Yapmalı?"nın girişinde şöyle denir:

Lenin broşürünün gecikmesinden dolayı "okuyucudan özür" dileyerek sebeblerini izah için şu açıklamayı yapar:

"Bu gecikmenin sebeblerinden biri, Haziranda (1901) yurt dışındaki bütün sosyal - demokrat örgütlerin birleştirilmesi girişimidir. Bu yoldaki çabaların sonucunun beklemek tabii bir şeydir. Çünkü girişim başarılı olsaydı (...) bu yolda sağlanacak başarı, herhalde Rus Sosyal Demokrasisi içindeki iki eğilimin varlığına hızla son verilmesi imkânını sağlayacaktı... girişim başarısızlığa uğradı ve daha aşağıda ispat etmeye çalışacağımız gibi de, Raboçeye Dyelo'nun 10, sayısında Ekonomizm'e doğru yönelmesinden sonra, başka bir sonuca varılması zaten imkânsızdı. Bu (...) eğilime karşı kesin bir mücadeleye girişmek, mutlak bir zorunluluk haline gelmişti. Dışarıya bölünme gibi, Dışarı bölünme söz konusu değildi. Dışarıya bölünme gibi, bu bröşürün ilk planı değiştirildi ve iyice genişletildi." (Ne Yapmalı?, s. 8).

Lenin Sosyal - Demokratların birliğinden bahseder. Ki onlar Narodnik hareketin ardından belirmiş ve kesin kopuşmuşlardır. İlk sınır çizgileri budur. Lenin'in ilk kitapları (Hangi Fikir Mirasını Reddediyoruz, Halkçılığın İktisadî Muhtevası v.b.) bu sınırları belirler. Sonra "bütün Sosyal - Demokratlar"ın birliği için girişim olur, ama Sosyal - Demokrasi içindeki iki eğilim uzlaşamaz. İlk planda bitsi İskra değil Raboçeye Dyelo olur.

Devrimci Derleniş'in "tüm devrimciler"den kasdı, "hiç süper oportünizmin" dışındakiler olsa gerek. Gazetede başka bir sınır lamaya rastlamadık. Bunun yorumunu ileriye bırakarak, "Ne Yapmalı?"ya dönelim. Lenin birleşme çabasının başarısızlığından sonra broşür "iyice genişletildi" der. ve gerçekten "Ne Yapmalı?" kitabı Ekonomizm'le savaşçılar. Kitabın hacminin % 80'nu bu savaşa aittir. Dolayısıyla ikinci sınır çizgisi de, daha kongere varılmadan Raboçeye Dyelo ile çizilmiş olur. "Tek bir kuvvetli Parti" diyen Lenin - hayatın diyalektiği - Sosyal - Demokrat hareketi ikiye bölmek için özel bir gayret göstermişdir. Lenin şöyle der : "Bu mutlak ve belirsiz ama bu yüzden de inatcı ve

İŞ KAZALARI MI? İŞ CİNAYETLERİ Mİ?

Kapitalist düzende üretimin yegane amacı kâr etmektir. Oysa sosyalizmde üretimin amacı insanoğlunun daha iyi yaşamasını sağlamaktır. Başka bir deyişle bu iki toplumsal sistemin ana farkı, biri insana karşıdır, diğeri insandan yanadır.

Kapitalizm insana zerre kadar değer vermez. Hatta denilebilir ki kapitalizm insan kanı emerek yaşar. Sadece insanı da değil, kapitalizm insanı oldukça kadar doğayı da amansızca talan eder. Hele ülkemizde bu gerçek öyle boyutlara ulaşmıştır ki artık kapitalist düzenin boşrazancı başları tarafından bile görmezlikten gelinememektedir. Radyosuyla, televizyonuyla hemen her gün çevre kirlenmesi üzerine bir yığın laf edilmekte, hem de gerçeği örtmekten başka amaç gütmeden.

Sözde insan hayatına değer verdiklerini göstermek için çevre kirlili ği üzerine kampanya açanlar, trafik anarşisi deyip trafik kazalarında ölenlerin çetelerini tutanlar ve sözün kısası finans-kapitalin borazanlarına seslenıyoruz. İş kazalarına ne dersiniz?

Daha çok kâr etmek, yıllardan beri bir türlü vazgeçemediğiniz mutlak sömürüyü —insan hayatı pahasına da olsa— sürdürmek için işçi sınıfından yüzbinlerce insanı sakat bırakan, onbinlercesini öldürün iş kazaları için bir şey demeyecek misiniz? Ama bizim söyleyecek lafımız çok. Size değil elbette söyleyeceklerimiz. Çünkü siz de biliyorsunuz iş kazalarının ne olduğunu. Sözümüz işçi sınıfına ve onun dostlarına.

İŞ KAZASI NEDİR?

İşçi olup da iş kazasının ne olduğunu bilmeyen pek azdır. Çünkü hemen hemen her işçinin başına gelmiştir iş kazası. Kanunlar iş kazasını üretim esnasında, iş yerinde vukuu bulan kazalar diye tanımlar. İşçi çalışmadığı zaman meydana gelen kazalar ne olacak? Bunlarla ilgilenmez kanun. Hatta işinin «dikkatsizliğinden!» doğan kazalar bile iş kazasından sayılmaz kanuna göre. Dikkatli olsun deyip çıkar işin içinden. Sormaz bile işçinin niye dikkatsiz olduğunu.

Bütün bunları bir yana bıraksak bile kaza mıdır işçinin başına gelen? Değildir. Çünkü kaza, denilebilir ki insanın iradesi dışında vukubulan olaydır. Oysa iş kazası diye nitelenen olayların % 90'ı insan iradesine tabi olaylardır. Yani alınacak tedbirlerle önlenebilecek olaylardır. Hukuk kitaplarında bir kişinin bile bile öldürülmesi ya da ölümüne sebebiyet verilmesi diye nitelenen cinayetlerden kimdir ya da kimlerdir bu cinayetlerin failleri? Onu hukuk kitapları yazmaz ama her işçi bilir. İşverenler ve onları savunan herkes.

İş kazası denilen bu cinayetlerden ölen ya da yaralanan kardeşlerimizin üç yıllık dökümüne bir göz atalım:

Yıl	İş kazası	Ölen	Yaralanan
1975	184 920	1211	183 907
1976	148 215	1179	197 037
1977	180 000	1500	178 500
Top.	553 135	3890	549 245

(Kaynak Politika Gazetesi 2. 1. 1978)

Üç yılda yarım milyon insan yaralanmış, 4 bin kişi ölmüş. Bir de bu sayının üzerine kanunlardaki iş kazası tarifine uymayan ve kanunun elinin uzanamadığı küçük işyerlerindeki kazaları ekleyin. O zaman yukarıdaki sözümüz iyice anlaşılacaktır. İşçi olup ta iş kazasının ne olduğunu bilmeyen pek azdır. Çünkü hemen hemen her işçinin başına gelmiştir iş kazası.

Bir de meslek hastalığı denilen illet vardır işçi sınıfına tebelleş olan. günlük bir gazetenin haberine bakın «kurşun zehirlenmesinden 150 işçi hastahanede yatıyor. Mutlu aklı fabrikasında kurşun zehirlenmesi teşhisi konmuş SSK Eyüp hastanesine kaldırılan 150 işçi bir daha aynı yerde çalışmak istemediklerini söylüyorlar. Hastane yetkilileri meslek hastalıkları üzerinde yeterince durulmadığını ve bu yüzden meslek hastalığının önemsiz bir sayıda olduğu sanıldığını, Ama eğitimli bir araştırma yapılırsa sağlık açısından tanılacak sonuçlar çıkar demektedirler. İşçiler çok az bir masrafla

(Devamı 3. Sayfada)

Asgari Ücretler Ne Oldu?...

içinde yaşadığımız şu günlerde asgari ücretin yaklaşık bir türlü bırakmayan mücminleşmiş iki illet; pahalılık ve işsizlik dayanılmaz ölçülere ulaştı. Bir gün önce beş liraya aldığımız mal, ertesi gün bir de bakmışız on liraya çıkmış. Normal yaşamayı bir yana bırakalım, doğru dürüst ekmek parası bile çıkamadığı günler doyor. Bir lokma bir lokma içrete çalıştığımız işi bile kay betme korkusuyla uyanıyoruz her sabah.

II. MC yerli yabancı parabaharları daha çok kazanmasın diye zam üstüne zam, vergi üstüne vergi yapı tı. Paranın değerini düşürüp işçi ve halkı aşırtı, dışarıya haraç verdi. Halkımızın yaşantısı o derece sefilleşti ki artık yaşamak ölmekten beter oldu. Ama bu bile yetmiyor parabalarama. Paranın değeri iyice düşürülsün diyorlar; yeni vergiler, yeni zamlar gelsin diyorlar. Vebhi Koç gibi parabalarda da hâlâ kemerleri sıkalım diyorlar. Diyorlar ama bir yandan da halktan korkuyorlar.

Dediklerine bakılırsa, işçi sınıfını korumak için yükseltildi asgari ücretler. Ama meseleye şöyle üstün körü baktığımız zaman bile görülüyor ki yeni asgari ücretle değil yaşamak, sürünmek bile maharet isteyen bir işte. 1 kilo etin 80 lira. 1 kilo beyaz peynirin 60 lira avuç içi kadar ekmeğin 3 lira olduğu yerde günde 110 (brüt) lira neye yeter? İşçinin eline asgari ücret olarak net 2400 TL. geçecek. Bu parayla bağımlı doyursa, ev kirasını nasıl verecek, üstüne başına ne giyecek? Kaldı ki bir işçi ağaç kavuğundan çıkmadı. Ne yiyip, ne içecek? Nereden bakarsak bakalım, halkımız bes lense çıplak, giyinse aç kalacak. Kendine bakın çoluk çocuğu açlıktan ölecek. Hele hele yeni zamlar, yeni vergiler de kapımızın dibinde olduğuna göre ve paranın değeri yine düşürüleceğine göre geçin geçinebilirsen 110 brüt lirayla, Bir de işçi sınıfının ihtiyaçlarını karşılaya cak en az ücret diyorlar. Hem de bilimsel olarak hesaplamışlar. Ne sanıyorlar bunlar işçi sınıfını acaba? Ağzına vur, lokmayı al. Sayın parababaları, size bir çift lafımız var. Biz nasıl herşeyi yaratıyorsak, yarattıklarımıza sahip olmayı da biliriz. Açlıktan ölmeye hiç niyetimiz yok. Bunun için, şu talebler uğruna sonuna kadar mücadele edeceğiz:

Asgarî ücret tespit komisyonu kaldırılmalı çünki;

Asgarî ücret tespit komisyonunda; (İş Kanunu, Madde: 33)

«1 Çalışma bakanlığının tespit ettiği başkan,

1 Çalışma bakanlığı çalışma genel müdürü veya yardımcısı,

1 İşçi sağlığı genel müdürü veya yardımcısı,

1 Devlet İstatistik Enstitüsü Ekonomik İstatistikler Dairesi başkanı veya yardımcısı ,

1 Sanayi ve Ticaret Bakanlığı konjonktür ve yayın dairesi müdürü veya yardımcısı,

1 Devlet planlama teşkilâtından tayin edilen bir memur.

Bünyesinde en az üç işçi bulunduran işçi teşekkülünden beş temsilci. En büyük işveren teşekkülünden beş temsilci.»

Yani toplam 16 kişi asgarî ücret tespit komisyonunu oluşturur.

Evet tabii bu, Türkiye'deki bütün işçi sınıfının isteklerini belirleyenler. Kim bunlar?

MC'den 6 temsilci. Yaptıkları icraat ile işçi sınıfının ne kadar yanında oldukları belli.

Türk - İş Konfederasyonundan 5 temsilci. Kaşarlanmış işçi sınıfı hainleri, yaptıkları gangster sendikacılık ile yıllardır işçi sınıfının ensesinde boza pişiren satılmışlar.

İşveren temsilcileri onlar zaten adı üstünde işveren «şeek derisinden post, domuzdan dost olmaz» ezeli işçi düşmanı.

İşte bu ne idüğü belli olanların komisyonu yerine DEMOKRATİK HALK TEŞEKKÜLLERİ KOMİSYONU kurulmalı, asgarî ücret bu ko-

(Devamı 3. Sayfada)

Sosyalist'e Mektup

SEKA Akdeniz Tesisleri Kutlutaş inşaat işinde 570-600 civarında işçi çalışmaktadır. Bu inşaat yerinin hapisaneden hiç bir farkı yoktur. Sosyal ve yasal haklar yine ona keza, Patron istediği zaman bir işçiyi işten atabiliyor. Sendika, sarı bir sendikadır: Teknik Yapı-İş. Bundan yedi ay önce işçiler bir faaliyete başvurmuşlar. Yapı-İş adı altında ilk önceleri bu uğraşı bir hayli başarılı geçmiş. İşyerinde 18/11/1977 tarihli grev kararını asmıştır. Ama bunun yanında patron da elinden geleni yapmış, türlü entrikalarla kaymakamlıktan grev için oylama kararı çıkartmıştır. Ama ne yazık ki Türkiye'de örneğine sık rastlanan sendika gangsterliği burada da yapılmıştır. Sendika temsilcisi olan Ramazan Doğru 2/12/1977 de Ankara'da tam patronun istediği şekilde bir anlaşma imzalamıştır. Anlaşmayı işyerinde Ramazan Doğru'nun kendisi değil Kutlutaş Genel Müdürü okumuştur. Anlaşma metni okunduktan birkaç gün sonra Ramazan Doğru gelerek işçilerden sendika hak kında bilgi almak istemiştir. San kı anlaşmadan haberi yokmuş gibi! İşçilere de bir takım yutturmaca laflar söylemiştir: «Anlaşmadan benim haberim yok» «Ben gidip Ankara'da bu anlaşmayı bozacağım» gibi.

Bu olay üzerine işçiler bir bildiri basıp Türkiye çapında dağıtılmasını kararlaştırdılar. Fakat bu işin yapılması için uğraşan işçilerden önce elebaşı görünenler, sonra da arkasından 23 kişinin birden çıkışını vermişlerdir. En azından 8-10 ay çalışmış işçilere bir kuruş tazminat ödememişlerdir.

Diğer taraftan işçilerin bir bölümü patronun koğuş adı altında yaptırdığı, barmakdan hiç farkı olmayan yerde kalmaktadırlar. Bu koğuşlar insan varlığı için son derece tehlikelidir. Tek bir odada 10-15 hatta 20 kişi birlikte kalıyorlar. Bu odalarde hem yemek yapılıyor, hem oturuluyor, hem de yatılıyor. İşçiler bu şartlar altında yaşarken, patron bir de gelip «iş yapmıyorsunuz» diye işçileri azarlıyor.

Para durumuna gelince, herkes yaptığı işe göre değil, patronun istediğine göre ödeme yapılıyor. Kendi itiğini yapan kişilere doğum ücreti, iş yaşamlara ise simit parasına yetmeyecek kadar para ödüyor. Bir aylık bordro yapıyorlar, bir görmeliniz. Dünyanın en keskin muhasebecisini getirseniz bir şey anla yamaz. Kısacası Kutlutaş İnşaat işinde oyunlar dönüyor. İşçi sınıfı uyutulmaya çalışılıyor. Ama bütün oyunları açığa çıkacaktır.

Bir okuyucu

Devrimci Derleniş ve «TEK PARTİ» Rüyası: 3

türlü biçimde yeniden doğması mümkün olan eğilime karşı kesin bir mücadeleye girişmek, mutlak bir zorunluluk haline gelmişti." "Mutlak ve belirsiz" olan Sosyal - Demokrat hareket içindeki Ekonizm akımını Lenin, Ne Yapmalı? kitabı ile kesinleştirerek açık bir bölücülük yapmışdır. Ve "tek bir kuvvetli parti": RSDİP 1903'de yeniden örgütlenmişdir, ama, Sosyal - Demokrat hareketin tek partisi değildir. Hareket kesinlikle, kongre öncesi ikiye bölünmüş, Kongrede de bir kere daha ikiye bölünmüşdür. O halde, birleşebilmek —veya tersi— için sınır çizgilerinin "muğlak ve belirsiz"likden kurtarılması gerekildir.

Benzer olaylar Türkiye Sosyalizminde nasıl yaşanmıştır? Uzun tarihimiz bir yana, özellikle 1960 sonrası konumuzdur. Derleniş için öncelikle, pratikte işçi sınıfına yönelmek, bu yolda dayranmak düşüncesine şöyle itiraz edilir:

"Dinleyici (devamla): Evet, ama, o zaman da şöyle bir tehlike var. Biz onaya giderken, yani öncelikle o görevi yüklenmişken, Türkiye üstünde 5 - 6, siz demin konuşmanızda bir ara söylediğiniz gibi, 5 - 6 siyasî örgüt olarak, Türkiye Sosyalistleri 5 - 6 örgüt olarak mücadelemizi yürütmek durumuna düşecegiz.

"H. K.: Eh, öyle de olabilir çocuğum.

"D. (devamla): Bu çok tehlikeli bir şey, yanı... Güçleri bölmek ve...

"H. K.: Güçleri bölmek değil. Şimdi, güçler bölünmez, bu nokta da. Sınırlar belli olur. Ki o lâzımdır. Herkesin sınırları belli olursa, sonra ileride onlarla işbirliği de yapılır." (5.Mart.1971, Sosyalist Gazetesi'nde Tartışmalı Toplantı).

"Tek Parti" diyenlerin önüne Dr. H. Kıvılcımlı 5 - 6 Parti koyuyor, "olabilir" diyor. Yakalanan hakiz, ütopik bir "Tek Parti", değil, sınırların belli olmasıdır. Bu durumda "bölünüdük, dağınıklık" çığlığı atılırsa, "güçler bölünmez, bu nokta da" "ileride onlarla işbirliği de yapılır" cevabı verilmektedir. "Bu ne yaman diyalektiklik!" ki Anarşi Yok. Büyük Derleniş'in sahibi 5 - 6 parti sözcüğünü ağzına alabiliyor. Devrimci Derleniş'e kalsa bu kâfirlikdir, "Leninist parti anlayışını" inkârdır.

Daha da ileri var, devam edelim:

"H. K.: İşte bugünkü ortamda zaten bunu söyleyecektim, çocuğum. Yani, şimdi bu küçük burjuva devrimcileri adeta beş grupa bölündü. Bu 5 gruptan TİP ve Ak - Aydınlık, artık belirdi onların iç yüzleri. Tamamen provokasyona doğru gidiyorlar.

"Beride üç grup çıkıyor." (a.y.)

Konu somut karşılıkları ile böylece konmuş olur. TİP ve Ak - Aydınlık'ın yüzleri "artık belli"mişdir, geriye: Gençlik, Al - Aydınlık ve En Eski Sosyalizm kalmaktadır. İşte bir bölücülük örneği.

Dr. H. Kıvılcımlı somut Derleniş unsurlarını belirlendirmektedir. Ve hayat bunu doğrulamıştır. TSİP ve Vatan Partisi olayları, en eski sosyalizme, Gençlik ve Al - Aydınlık çevrelerinden gelenlerle yaşanmışdır. Veya diğerleri istisna teşkil etmişdir.

Demek, Derleniş için soyut birleşelim çağrılarından öteye en önde, bir program temelinde sınır çizgilerinin belirlenmesi şarttır. Devrimci Derleniş bu konuda ne yapar?

DEVRİMCİ DERLENİŞİN SINIR ÇİZGİLERİ :

Şöyle denir:

«bizce bu grupların («Sahte TKP» ve «Maocular» kastedilivor) başı bağlıdır.

«O zaman bir kişi için birincil görev kendi başıyla düşünen Türkiye toprağında dövüşen tüm grupların iki süper oportünizme karşı amansız, teorik savaş vermesi gerekmektedir.» (sosyalistler arası Forum)

Böylece Devrimci Derlenişin sınır çizgileri ortaya çıkmış oluyor. Somuta: «lerleme» ve «maocular»a dışındaki grup ve Partileri derleniş, birlik içinde görmektedirler. Demek ki, «sahte TKP» ve Maocularla Türkiye ekonomi-politikası temelinde ayrılıklar belirmişdir. Ve onlarla birlik düşünülmüyor. Bunun karşıtı, diğer eğilimlerle henüz sınırların çizilmediği veya birleşebilecek temelde çizildiği sonuçları çıkabilmektedir. Bunun açılmasına gelmeden, «iki süper oportünizm»e le ilgili bir kaç söz gerekli.

Devrimci Derleniş, bizleri Anarşi yok Büyük Derleniş inkar etmekle suçlar, kendi bu konuda ne yapar?

Onlar için Anarşi Yok Büyük Derleniş bir tapınakdır. Bu tespitten sonra «iki süper oportünizm» in Derleniş dışı tutulması neye dayandırılmaktadır? İki ihtimal olabilir. Birincisi: Anarşi Yok Büyük Derleniş'de vardır, ona göre davranılır, İkincisi, gerçekten de Anarşi Yok Büyük Derleniş'de vardır, ona göre davranılır. Birinci ihtimal gerçekleşemez. Çünkü broşürde herhangi bir eğilim için kayıt yoktur. Hatta broşürün bir yerinde «Türkiye içinde ve dışında kurulmuş kurulacak bütün devrimci yuvarcıklar (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır...» denilerek sınır en geniş noktasına vardırılıyor. İkincisi; mümkündür. Gelişmeler ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın somut diğer önerileri gözönünde tutularak bu yol tutulmuş olabilir. Buna kimse bir şey diyemez. Yani kendi kanaat ve değerlendirmelerine göre bu sonuca varmışlardır. O zaman da şu mesele belirir. Aynı özgür tavır ve değerlendirmeye insiyallî diğer eğilimlere de tanınmak zorunda kalımr. Konu «Anarşi Yok Büyük Derleniş» «Kara Kaplı» sından çıkıp da, Derleniş'lerin özgür kanaatlarına dayanması, şu inkar edilen gerçeklik ortaya çıkar: Derleniş'ler «1970'den beri her şey aynı» derler. Ve bu gerekçeden hareketle Ankara da Derleniş çağrısını eskisi gibi tekrarladıklarını söylerler. Oysa olayların akışı onlara en azından «iki süper oportünizm»e ile sınır çizgisi çizmeye zorlamışdır. Bu bazı seçilerin değiştidiğinin işaretidir. Ve şunu söylemek zorundayız: «Tek Parti» sözlüğü takan Derleniş'ler pek çok diğer değişiklişi göremiyorlar.

Şu soruları sormak hakkımızdır:

1 — Sizler «iki süper oportünizm»le özgürce sınır çizgilerinizi çizmişsiniz. Aynı özgür davranış hakkını diğer parti ve eğilimlere tanımak zorunda değil misiniz?

2 — Eğer bu özgürlüğü tanımayacak iseniz, «iki süper oportünizm» dışındaki Parti ve eğilimlerin «Tek Partiye de birleşebileceğini, yani Türkiye'nin ekonomik politik yapı temelinde, buradan programda ve Parti anlayışında farklı şeyler söylemedikleriniz ispatlamak zorunda değilmiş sinizi?

3 — Dr. H. Kıvılcımlı 5. mart'ta, TİP ve Ak-Aydınlık'ı derleniş içinde düşünüyor. Ak-Aydınlık'ı siz de düşünüyorsunuz. Fakat TİP ve SDP'yi derleniş içinde düşünüyor musunuz? Dünüyorsanız, Programlarını Vatan Partisi Programı ile karşılaştırılıp aynı olduğunu ispat edin, veya bizlere onların görüşlerini değiştirebilecekleri teminatını verin, hiç birisini yapamıyacaksınız, hâlâ niye proleterya partisinin derleniş dışında kaldıklarını ilan etmiyorsunuz?

4 — Dr. H. Kıvılcımlı, 5. mart. 1971 tartışmalı toplantısında TİP ve Ak-Aydınlık'ı dışarıda «beride üç grup çıkıyor» dediğinde Anarşi Yok Büyük Derleniş inkar mı ediyor?

(Devamı Gelecek Sayıda)

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar)

Sahibi: Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür: Mehmet Akyol / Adres: Nuruosmaniye Cad. Garanti İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel: 27 45 71 / Son Baskı Tarihi: 11 Ocak 1978 / Abone Şartları: 6 Aylık 36 TL., Yıllık 72 TL.

Yankı'nın Son Yankısı «Faşist Türkeş Yılın Adamı»

Ülkemizde «Yankı» denilen haftalık bir haber dergisi vardır.

Finans - kapitalin en büyük dayıtım şirketlerinden biri olan GAMEDA tarafından en ücra köşelerdeki gazete bayilerine ve kitabevlerine kadar dağıtılır. Bu dergi çok okuyucu bulmak için de bol bol reklâm yapar. Reklâmlarında çoğu kez «Dünyada TİME, Türkiye'de YANKI» diyerek kendisini Time dergisine benzetir durur. Uluslararası finans - kapital çok önemli görüşleri, siyasî haber ve yorumlarını Time ile Dünyanın dört bir bucağına ulaştırır. Bizim Yankı da kendisine ben zettiği Time gibi olayları yerli finans - kapitalin çıkarları açısından yorumlıyarak okuyucusuna sunar. Sözcülüğünü yaptığı finans - kapitalin desteği sayesinde, ülkemizin en şöhreli siyaset adamları, «bilim» adamları adeta Yankı'nın emrindedirler. Resmi ya da gayrı resmi finans - kapital yetkilileriyle sık sık temell, finans - kapital - varlığını gözardı etmeye çalışan, Gerçekçi görünmeye çalışır. Ama bu durumda Yankı'nın sınıflarüstü göstermeye çalıştığı Türkeş gibi tek tek kişiler değil de, onun dayandığı finans - kapitalin çıkarları belirler. Finans - kapital döneın dönem faşist görüşlerini onlarına çeker, gerektiği zaman faşist amaçlara doğrultusunda seferber eder. Ancak finans - kapital iktidarları altında faşist güçlerin saldırgarlığı her zaman önde gelir. Demek ki Yankı'nın iddia ettiği gibi, MHP bundan sonra terörcü yanını ikinci plana atmayacak, aksine her ilerlici, demokrat hareketin karşısına kanla karşı çıkacaktır. Günümüz de yaşanan olaylar da bunu doğrulamaktadır.

Yankı, bu gerçeği de gizleyerek faşizmin dilîyle konuşurken CHP milletvekili A. T. Kışlalı da onadek gel diyor. Yankı'nın «MHP'nin bugünkü durumunu nasıl değerlendi

(Devamı 3. Sayfada)

Vatan Partisi'nin Yeni Yıl Mesajı :

Yurttaşlar,

Zulüm ve kanla dolu bir yılı geride bıraktık. 1977 yılı, eli kanlı finans-kapital cephesinin halkımıza yönelttiği saldırıların doruk noktasına ulaştığı bir yıl oldu. Azgınlaşan hayat pahalılığı, işsizlik, hergün yaşadıkları zamlar, emekçi halkımız için zaten çekilmez hale gelmiş hayatı cehenneme çevirdi. Yurtsever kanına susamış kiralık faşist katillerin hergün artan cinayetleri, toplu katliamlar, her yurttaşımızı sokakta yürüyemez, evinde korkusuz oturamaz hale getirdi.

Kâr hırsıyla gözü dönmüş finans kapital cephesi 1978 yılını da emekçi halkımız için yaşanmaz hale getirmeye hazırlanıyor.

Bu sömürü ve zulmü önlemek mümkündür. Yeni yılları pahalılık ve zulmün olmadığı, geceleri aç yatılmayan, gençecik evlatlarımızın kiralık faşist katillerce katledilmediği yıllar yapmak mümkündür.

Ancak bunun birícik yolu var. O da tüm sosyalistlerin gafil uykusundan uyanarak anlayışla dayanışmadır. Ne yazık ki 1977 yılı Sosyalistlerin dayanışmasının ve ortak hareket etmesinin sağlanamadığı bir yıl olmuştur. Yeni yılda bu olumsuzluğa son vermemiz gerekir. Tüm sosyalist parti ve eğilimlerin Sosyalist Blok'u kurarak ortak düşmana karşı ortak mücadele vermesi gerekir. Ancak ve ancak böylebir mücadele faşizmin saldırılarını göğüsleyecek, Finans Kapitalin sömürü ve zulmünü yerle bir edecek Halkın Devrimci Demokratik İktidarını gerçekleştirebilecektir.

Yeni yılda tüm Sosyalizm savaşçılarının bu görevin bilinci ve sorumluluğuyla hareket edeceğine inancımız sonsuzdur.

VATAN PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ

DEVRİMİ ÖNLEYEMEZSİNİZ!...

Ecevit'in başbakanlığında yeni hükümet kuruldu. Eski umum müdürler, eski müsteşarlar, eski büyük elçiler, eski bakanlar, eski generaller, eski valiler, eski emniyet müdürleri ve eski profesörler yeni hükümette bakanlıklara kurulmuşlar. Hemen hemen her birinin birbirinden üstün meziyetleri var! «Tecrübeli devlet adamı», «çok değerli bilim adamı», «kıymetli emniyetçi», «seçkin bir hâriciyeci», «değerli paşa»... Çoğu birinci sınıf devlet memurluğu yapmış burjuva elemanlardan teşekkül eden bu koalisyon, işçinin, köylünün, öğretmenin, öğrencinin derdine çare bulabilir mi? Demirel, Türkeş ve Erbakan çetesinin işlettiği cinayetler ve dökülgü kanlar karşısında edebiyat yapan Ecevit ve Halk Partisi, halka «umut» olarak gösterilmek istendi. Hani tutmadı da denemez. Aslında, halkın Halk Partisine «sarılışı» «denize düşenin yılana sarılması»nın dan başka bir anlama gelmezdi. Şim di bu dönemde, Halk Partisinin bir kısım üst kadrolarından halka bir fayda gelmiyeceğinin anlaşılması ve anlatılması gerekir. Nasıl yılanın tabiatı sokmak ve zehirlemek ise zenginlerin, burjuvaların şimdiki iktidarı da tabiatı gereği halkı sokacak ve zehirleyecektir. Aksine düşünmek «şayanı tabiatına aykırı» olur.

Bu hükümetin halk yararına hiç bir olumlu adım atamayacağı açık olduğuna göre bu hükümet neden kuruldu? Var olış sebebi nedir?

Yeni hükümetin kuruluma imkânı, 11 milletvekilinin AP'den koparılması ile doğdu. Perde arkasında dönen oyunları ve nasıl koparıldıklarını bir kenara bırakarak neden koptuklarını anlamaya çalışalım. Yeni hükümetin sosyal güvenlik bakanı Hilmi İşgüzar bakın ne diyor: «Türkiye'de bütün

DÜNYADA NELER OLUYOR

● FRANSIZ Komünist Partisi Genel Sekreteri George Marchais'in evine ateş açılmıştır. Kapıdan evin içine ateş açan saldırganlar, Marchais'nin tüfeğiyle ateşe karşılık vermesi üzerine kaçmışlardır. Saldırı sırasında yaralanan ya da ölen olmamıştır.

● PORTEKİZ'de yeni hükümeti kurma görevi tekrar Portekiz Sosyalist Partisi lideri Mario Soarez'e verilmiştir. Mario Soarez geçen ay düşen azınlık hükümetinin başkanı idi.

● ETYOPYA, emperyalizm desteğinde ülkesine saldıran Somali birliklerinin kuşatmasını kırdığını açıklamıştır.

● İSPANYOL hegemonyasından kurtulan BASK bölgesi özerkliğini kazandı. Bask halkının uzun yıllar süren bağımsızlık mücadelesi sonucuna ulaşmış, İspanya hükümeti 10 saat süren kabine toplantısından sonra Bask'ın özerkliğini kabul etmek zorunda kalmıştır.

Bask bölgesi İspanya'nın kuzeyinde 2 milyon insanın yaşadığı bir bölgedir. Bask bölgesi, 1939 yılında Franco faşizminin iktidarı ele geçirmesiyle İspanya'ya ilhak edilmiş, Bask halkı Franco faşizminin yoğun baskı ve terörüne uğratılmıştır. Bu baskı ve teröre karşı yılmadan mücadele vermiş, bir çok kayıp vermiş, yine de mücadeleyi zaferle sonuçlandırmıştır.

● ŞİLİ'de faşist Pinochet rejiminin kirli oyunu:

Aralık ayı içinde yapılan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda tanıtsında, Şili'deki faşist rejimin halkın üzerinde uyguladığı baskı ve terör sert bir dille eleştirilmiştir. Uluslararası planda tecrit olan faşist Pinochet, düzmece bir referandumla halkın kendisini «desteklediğini» ispatlamaya girişmiştir. Binlerce devrimcinin katledildiği, zindanlara atıldığı, ülkenin tüm kaynaklarının ABD emperyalizmine peşkeş çekildiği, hayat pahalılığının, işsizliğin hızla yükseldiği baskı rejimini halkın onaylaması mümkün mü? Faşizm işte böyle bir yalan demagojiye dayanır.

Faşist Pinochet, referandum sonucunda «halkın % 75'inin rejimi onayladığını açıkladı.» Sahte ve düzmece «güneşi balçıkla sıvama» çabaları boşuna. Şili halkının devrimci mücadelesi ergeç faşizmi yalan demagojileriyle birlikte yerle bir edecektir.

● GÜNEY YEMEN, bağımsızlığının onuncu yılını törenlerle kutluyor. Güney Yemen bundan 10 yıl önce İngiliz sömürgeciliğine karşı girıştiği kurtuluş savaşını başarıyla sonuçlandırmış, bağımsızlığını elde etmiştir.

Halen Baas Partisi ve Komünist Partiden oluşan birleşik bir örgüt tarafından yönetilmekte olan Güney Yemen, Sosyalist Sistem ile sıkı bir yardımlaşma-dayanışma içindedir.

Yıkılan MC ve

(Başlarafı 1. Sayfada)

Demirel. Ve de bunalımın gerekçeleri Demirel hırsı, Demirel ahlâkı ve Demirel mantığıyla özdeşmiştir.»

«Bunun içindir ki, "MC modeli" hükümetten kurtulmak namusuna sağ cısıyla solcusuyla herkesin ortak bir özlemi olmuştur.» (2 Ocak, Cumhuriyet, Uğur Mumcu).

«Bugünkü hükümetten başka gerçekçi "en az kötü" olan başka hükümet yok.»

«(...) Bu hükümet bu yapısıyla solcu hükümet sayılabilir mi? Hayır. Can güvenliği sağlamak için iş başına gelmektedir.»

«(...) Bu hükümete hayır demek, MC'yi evet demek anlamına gelir.» (Uğur Mumcu, 5 Ocak, Cumhuriyet).

Bunalımı, aşmanın yolu, «saptırılan» kaplan kuklası Demirel ile özdeşleştiren Uğur Mumcu, tam bir sımsıkı kürüldüğü içine düşmüştür. Bundan haretekete 'namuslu sağcıların' da MC'den kurtulmak istediğini söylüyor. «Sağcıları» istiyor ama bunlar ne denli namus», onu yukarıda açıklamaya çalıştık.

Parlamento artımetiği içinde çözüm aramaya çalışan, her iki yazarda da ortak olan yan, «ehven-i şer» (kötülerin en iyisi) mantığıdır. Bir yanda MC faşizmi, diğer yanda CHP - «Bağımsızlara» - CGP - DP koalisyonu. İkisinden birini seçmek durumuyuz demiliyor. Gerçekten bugünkü parlamento artımetiği içinde başka bir çözüm yok... Halkımız içinse her iki yol da ölümlerden ölüm beğenmektir. Halk, yaşamak için her iki çözümü de reddetmek zorundadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız, bugünkü parlamentoyu kapı cısıcak her türlü «çözümsüzlüğü» reddederek Demokratik Halk İktidarını gerçekleştirmek zorundadır. İşçiler, emekçiler, tüm ezilen insanlarımız için tek çözüm yolu budur. Aksi finans - kapital diktatörlüğü fa şizme çıkar. Artık meseleye parlamento gözlüğünü çıkararak bakmak zamanı gelmiştir.

Onun için «Bu hükümete hayır demek, MC'ye evet demek» değildir. Demokratik Halk İktidarına evet demektir.

Mücadele Tarihinden Belgeler

VATAN PARTİSİ

Vatan Partisi'nin 15 Ekim 1957 günü Eyüp meydanında düzenlediği açık hava toplantısında Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yaptığı konuşma

EYÜP KONUŞMASI

(Geçen Sayıdan Devam)

Halbuki, Celâl Bayar'ın, işte söylediği para, kâğıt paradır: zâti kıymeti bulunmıyan, ancak Merkez Bankası'ndaki kasalara karşılığı altın olarak konulmuş bulunan kâğıt paradır... Şayet, Merkez Bankası'ndaki altınlar başka bir yere harcanırsa bizim elimizdeki kâğıt para, mütemadiyen kıymetten düşer. Ve başımıza gelen de bu olmuştur.

Hepinizin az çok bilirsiniz. Vatandaşı cahil yerine koymak doğru değildir. Fakat, idarecilerimizin daima o yolu tutturuyorlar:

«—Nasıl olsa vatandaş bilmez, anlamaz. Söyliyelim,» derler. Fakat, İşrada anlaşılmıyacak bir şey yok. Reşat altını 1914 yılında bir altın bir banknot, bir kâğıt lira idi. Bugün, bir Reşat altını 126-136 liradır. İşte, kâğıt para ile altın paranın farkını göz önüne getirin: o zaman vatandaşlarımızın kazancı artmış mı, yoksa düşmüş mü, oradan anlarız.

Demokrat Parti iktidara geldiği sene altın: bir Reşat altını 34 lira idi. Şimdi 134 lira oldu. Demek elimizdeki kâğıt paranın karşılığı, kıymeti 4 misli düştü. O halde biz: bir işçi vatandaş, herhangi bir köylü vatandaş senede milli gelirden üzerimize düşen parayı hesaplayalım: bu 400 lira idi ise, bugün onun (kere 4 onaltı liradan) 1600 lira etmesi lâzımdır. Halbiki Celâl Bayar hazretleri, —kendileri rakam veriyorlar,— devlet o 400 kösur oldu. Demek, o zamana nazaran, vatandaşın milli gelirden aldığı 2 misli artmıştır, ama elindeki para 4 misli düşmüştür. O halde, Demokrat Parti iktidara gelirken elimize geçen kazancımız, bugün yarı yarıya düşmüştür. Ve işte bizim sıkıntımız da bundan ileri gelmektedir, vatandaşlarım.

Bu para oyunu, memleketin en büyük politika oyunudur. Eğer, vatandaşımız bu oyunları hesaba katarak siyasete el koymazsa, yâni, bu oyundan zarar gören vatandaşlarımız, artık bu oyuna son vermek için, siyasetle söz ve tesir sahibi olmazsa, bu gidişin sonu gelmez, vatandaşlarım. Onun için, işçi kardeşlerimizden, köylü kardeşlerimizden gelen teşebbüse, bütün bir Vatan Partisi kurmuş bulunuyoruz. Çalışan vatandaşlarımızdan hiç biri, elindeki paranın her sene yarı yarıya düşmesine taraftar değildir. Çünkü, evlendiyoğunun rızkı da yarı yarıya düşecektir.

Bu gökten inme bir âfet değildir. Pahalılık, paranın düşmesi: yine bizim meselemizdir. Ama, sizin, bizim değil. Çalışan, alınteri ile ekmeğini çıkaran fakir fukaranın eseri değildir. Maalesef, memleket idaresini elinde tutan ve bezirgânca pahalılık ve vurgunculuk oyları ile uğraşan bir zümre vardır. Bunlara bezirgân derler. Onların işine gelir pahalılık. Çünkü, paranın kıymeti düştü mü, geçen sene bir kilo fasulye aldığımız bir lira, bu sene yarım kilo fasulye alınca: işçinin ücreti de yarı yarıya düşmüş demektir. Halbuki, işçiyi kullanan işveren, bu sene aynı ücreti verdi mi, geçen yıla nazaran yarısını ücret veriyor, demektir.

Köylü buğdayını, peynirini, yağını, mahsulünü satıyor: para yarı yarıya düştü mü, geçen sene iki liraya sattığı mahsulü, bu yıl bir liraya satmış demektir. İşte yandı yarı kıymeti! Amma, köylünün malını ondan alıp ta ticaret yolu ile kazanca giden bezirgân: malın fiyatını istediği zamnu yapmak suretile, onu istediği kadar pahalıya satabilir. Ve işte bugün gördüğümüz manzara da budur.

Yâni, gerek paramızın kıymetinin düşmesi, gerek hayat pahasının ateş pahası olması tesadüf değildir. Yâni, talihsizliğimiz değildir, günahımız da değildir. İtahi bir... demeyelim, azap da değildir. Bizim tanımya karşı günahımız nedir ki, tanrı bize öyle bir azabı ihâlî göndersin? Bu doğrudan doğruya siyasetin eseridir. Bu siyaseti durdurmak için, vatandaşların: kendilerinde vardır dediğimiz haklarını, (yani siyasi meselelerle uğraşmak, oyunu bildiğine değil, namusu bildiğine vermek suretile) siyasi kutretini kullanmaları lâzımdır.

İşte bugün (ve daha 28 gün önümüzde), 25 milyon nüfuslu Türk milletinin düşünmesi, taşınması icabeden mesele budur. İşte bu ağır, bu müthiş mesele içindir ki, iyi niyetli vatandaşlarımızın belki içinden gücünden ederek bu rada toplamak lüzumunu duyuyoruz. Burada, ayak üstünde sizi yormağa teşebbüs etmemizin sebebi: artık, vatandaşlarım bu hak sizindir, deniyor. Eskiden padişah emrederdi: halk onun fermanına boyunumuz kildan ince derdi. Bugün diyorar ki: «Sen, bana oyunu verdin. Kendi oyunla, senin emirlie iktidara geştim. Eh, ne yapalım, pahalılık oldu ise, kabahati yine sensin. Getirmeseydim bizi iktidara» Adeta bu duruma getiriyorlar milleti. Pahalılığı yapan sizmisiniz vatandaşlar!

Sizin aklınızdan geçmiyor mu böyle bir şey Hiç bir vatandaş elindeki parasının yarı yarıya düşmesini ister mi? Hiç bir vatandaş: 100 kuruşa aldığı mal, illâ 200 kuruş olsun diye çabalar mı? Amma, neticede öyle bir mekanizma kurulmuş ki, öyle bir siyasi, iktisadî Al-Cengiz oyunu dönüyor ki... en sonunda gene biz kabahatli çıkıyoruz, vatandaş kabahatli çıkıyor. «Oy verdin, ben de yaptım.» diyor.

Onun için, Allah rızası için vatandaşlarım: seçim çocuk oyuncağı değil.. Buradaki-toplantımız bir seyir ve eğlence de değil.. Hepimizin alınyazısı meselesi, hepimizin evimizdeki çoluk çocuğumuzun rızkı meselesidir... Seçime gireceğiz. Vatandaş seçmişe, kimi seçecek? Bütün, Vatan Partisi harfcindeki pusulelerin, gerek ikitdar, gerek muhalefet tepsisin önüne atılmış bulunduğunu görmüyor mu? Kimler var orada dikkat ettiniz mi? Ben söyliyeyim: Bir hayli eski bakan, eski meb'us.. Yâni, bu memleketin, hiç olmazsa 30 seneden beri bu memleketin altınını, 10 liradan (bir altını on liradan) 136 liraya kadar düşürtmüş yahut çıkartmış; yâni elimizdeki parayı on misli değil, yüz misli düşürmüş insanlar... Bu adamları, şerefli politikacılar diye hâlâ sizin önünize sürüyorlar ve oyunuzu yine bunlara verin diyorlar. Yahu, yetmez mi bu adamlarımız bu milletin çektiği?

Yine o aday listelerine dikkat buyrun: falan vekâletin, filân müdürü umumisi, yahut falan yaldızlı general, yahut amiral bey efendi hazretleri! İyi kardeşim. Gerçi, belki bu iyi insan, umumî bir ihtimal ile şahsen namuslu bir insan, öteki generaller vs. olabilir.. İhtimal ki kendi meseleklerinde iyi bir iş yapmışlardır. Amma, (hoş, demin arkadaşımızın dediği gibi, iş âşiyâlı) devlet idâresinde ya, onu bir hale da döndürür demiş şâir ya, neyse), o devlet değirmeninli bu yaldızlı ve rütbeli zatlar idare etmişler.. ama nasıl idare etmişler?

Bunların içinde bu memleketi 33 sene istibdat altında tutmuş Abdülhamit devrinden kalma büyük memurin de var. Onları bırakalım. Bunların içinde, öteki partilerin aday diye önümüze sürdükleri kimseler içinde, bu muhterem zevat içinde: Abdülhamit saltanatı kadar bu memleketi bir hükümdarlığı eli ile idare etmiş bir partiyi istibdadının kapıkulları da çoktur. Hepsi o devrin mahsulüdür. Yahu, bu adamlar, şahsen ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, daima yukarıdan bir şefin emrine ittaat etmeyi çok defa kanuna ittaat etmekten üstün saymış insanlardır.

Tek parti değil mi? Demokrasi yokmuş o zaman.. Şimdi bunu diyorlar.. O zaman da «Demokratız» diyordur, ama, şimdi anlaşıldı ki, (7 - 8 seneden beri) o devrin ismi bal gibi istibdatmış. Yâni, işte, halkın hissi sorularak, halkın reyi alınarak işler yapılmamış. Ya nasıl yapılmış? İşte böyle: falan vekâletten bir memur koysun adaylığını, alkışlıyalım şaşkalt! Maaşallah büyük adamdır.. ve ver oyunu: girsin Meclise.

Meclise giren kaç kişi? Dörtyüz. 201 kişi: Böyle olacak, dedi mi, kanun çıktı. Ondan sonra, hadi bakalım bu kanuna karşı gel de hakkını ara.. Velhasıl âsi vaziyete girer adam, vatandaş!

Yâni iş zannettiğinizden çok daha ciddi. Ve bu ciddi meseleler, maalesef bugüne kadar gelmiş geçmiş idareler gibi, bugünkü muhalefet ve iktidar partilerinin hepsinde hâlâ böyle: eski Devlet kapıkullarının önümüze bir matahmışar gibi seriyorlar; o yaldızlı, göhretli insanları milletin emrinde çalışacak Milletvekilleri yapın, diyorlar.

Bu hakszlıktır, vatandaşlar! Milletvekili nedir; vatandaşlarım? Milletvekili: Milletin vekili mümessilidir. Yâni benim, senin vekilim demek. Benim, senin vekilimiz ne demektir vatandaşlar? 100 liralık bir alacak dâvamız olsa, bir vekil seçmek için 80 kapıya başvurursuz. Acep: şu avukat namuslu mu, ötekî dâvâ vekili daha mı iyi işten anlar, diye uğraşırız. 25 milyon nüfusumuzun 4 sene başına istediği kanunları yağdıracak olan 400 küsyi seçmek için daha az mı düşünüyoruz? Kimdir bu adamlar diye sormıyacak mıyız? Bunları tanımıyacak çekip sığaya, onlardan hesap istemiyecek miyiz? Onları tanımıyacak mıyız?

İstanbul: bir buçuk milyon nüfus! Bu bir buçuk milyonluk nüfusa 39 milletvekilini toptan seçecekşsiniz, diyorlar. Ne ayıp? Ayın 27'sinde hep sandık başına gideceksiniz: seç bakalım 39 kişiyi! Bu 39 kişi içinde kaç tanesini tanıyorsunuz, vatandaşlar? Tanımak için elimizde ne var ki? Karşımıza gelmiş, bir şey mi anlatmıştır? Evinize mi gelmiştir, seçmenin de kaymyor diye mi bakmışlar? Pazardaki fiyatların yükselişi önünde size bir yol mu göstermiştir? Hayır. Sadece falan vekâletin, filân memuru!.. Falan general!.. Filân amiral!..

Yahu, bunlar memur.. Bunlar yukarıdan, âmirden emir almağa alışmış insanlar.. Bunlar aşağıdan, halktan, milletten emir almayı bilmiyorlar. Öyle öğrenmemişler, kabahatleri yok. Bunlar, 30 senedir, hâlâ bugün dahi: Siyasetten yasak edilmişlerdir.

Ne demek istediğimi izah edeyim. Memur siyaset ile uğraşmaz, diye bir kanun var vatandaşlarım. Peki, bu muhterem zevat 30 sene kendini çekmiş ve mümevver olmasına rağmen: «Yasak kuyumuz, siyasetle uğraşmıyacağım!» demiş, 30 sene sonra tekaüt olıyor. Çıkıyor bir parti kuruyor. «Gel beyefendi, sen siyasetin üstâdı ol.. ve milletin hakkını sen arıyacaksın!» diyor. Yâhu, bu olur iş midir? Bu, bir anda, 30 sene siyasete tövbe etmiş, yâni memleketin, milletin hakkını aramayı akından geçirmemiş bu vatandaş, ne kadar muhterem, büyük bir memur olursa olsun, bir sanîyede: hangi mâzeli değilse, hangi mâzize ile diyelim, birdenbire atmasın her haline yüreği sızlayan ,vatandaşın her derdi ile derdlenen vekîliniz olacakmış? Buna karşı elimizde ne garantimiz var?

(Devamı Gelecek Sayıda)

Devrimi Önleyemezsiniz

(Başlarafı 1. Sayfada)

dan (AP içinde kalanlardan bir adım daha ileri attık. Ve yeni yeni 27 mayıslar olmasını diye, seçmen çemberini bile kırdık. Onların atamadığı adımın eziliğini de kendilerinin takdirlerine bırakık.» (a.g.)

Demek amaç, «yeni 27 mayıs'ların olmasını» önlemek. İrfan Özaydınlı paşamızın yeni hükümete alınmasını da bu taktiğin icabı olsa gerek.

Aslında yeni hükümet de küçük çapta bir AP-CHP koalisyonu. Finans-kapital, Feyzioğulları'yla, Sükan'larıyla, 10 bakanlıyla da koalisyonun içindedir. CHP'ye finans-kapital tarafından yardım edilmektedir, fakat işler finans-kapitalin elinde durmakta, İşlerin ucundaki kuklalar; 11 ler ve daha niceleri. 11 ler görevlerini hiç saklamadan şöyle anlatıyorlar: «hayır, hayır, Efendim Biz CHP hükümeti kurmuyoruz ki, hükümdeki görevimiz sadece etmek için ayrılmadık ki,... asıkne mümkün mertebe bizim fikirlerimizin de geçerli olmasını mevzubahisdi. Bazı yerde fren, bazı yerde teşvik vazifesini görmek mecburiyetindeyiz» (Oğuz Atalay). AP'den koparılan bakanlar, tek başına CHP'ye hükümet kurdurmak değil. Bu açık. Yeni hükümeti, finans-kapital «bazı yerde teşvik» etmek, «bazı yerde fren» lemek için en az 10 bakan yerleştiriyor. Feyzioğlu ve Sükan'da cabası. İşlerinin istediği gibi gitmediğini görünce hükümeti bozmak elinde.

Finans-kapital şimdilik Ecevit'ten memnun görünüyor. Hükümete kendi isteklilerini kabul ettirmeye ve uygulamaya çalışıyor. Ne olursa olsun, fakat kaybeden finans-kapital değildir. Ecevit'e değildir ama halkın yanında ve ona büyük çapta «güvendiğini» söyliyen 11 lerin lideri Oğuz Atalay finans-kapital baklasını ağzından düşürüyor: «ama elbette gerektiği takdirde meselâ bir Güvenlik Mahkemesi demiyeyim de özel bir ihtisas mahkemesi kurulabilir. Cezaların iki kata çıkarılması, daha en sonunda önlenmediği takdirde, Örfi İdare gibi dahi müracaat edilebilir. Bu vatan bize bir emanet» (Oğuz Atalay). Finans-kapitalin gizli hükümet programında şöyle deniliyor: «Sıkıyönetim ve askeri yönetimlere bulunmaktadır. Bu tedbirler tabii ki işçiye, öğrenciye, öğretmene köylüye karşı alınacaktır. Başka türlü olması imkansız.

(1) Elbette bu tanıma, her sınıf ve zümrenin bakış açısından gerçekleşmesi de, nedenin birbirinden farklı programlar ortaya çıkmaktadır. Her program bir sınıf veya zümrenin talebinin bütünlüğüdür.

(Devam edecek)

FİNANS-KAPİTAL ve TÜRKİYE

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Çıkıyor

KIVILCIM YAYINLARI / 8

CEPHE HAKKINDA ANKET

(Başlarafı 1. Sayfada)

lisyonunu hükümetten düşürmek, yerine hala halk kitlelerinin gözünde demokratik maskesini yitirmemiş gözüken (ki hızla silinmektedir) CHP gündümde bir hükümet oluşturmaya çalışmaktadır. Ve bu durum büyük bir olasılıkla önümüzdeki günlerde gerçekleşecektir.

Bugünkü durumda CHP'nin çok daha uzun vadeli hesaplar peşinde olduğu (tabii ki tekelci sermaye lehine görülmektedir. II. MC'nin hükümet süreci içersinde CHP halkın talepleri doğrultusunda vadettiği muhalefeti yerine getirmemiş, aksine adeta II. MC hükümetinin politikasına yeşil ışık yakan bir yol izlemiştir. IMF kararları, zamlar, hayat pahalılığı, halkın can güvenliğine karşı CHP bir sosyal demokrat siyasetin dahi gereklerini yerine getirmemiş, aksine faşizmin Türkiye'de sivil milis güçlerini meydana getiren MHP'nin dahi sadakatini, (yer yer) kazanmış, onunla işbirliğine girmiştir. Ve yine bu süreçte MC koalisyonu içersinde MHP hükümette bulunmanın verdiği avantajdan da yararlanarak, anti - komünizm propagandası etrafında diğer MC partilerini (AP ve MSP'nin) potansiyelini kendi yönüne kanalize etmeyi belli ölçülerde kazanmış, AP içersinde çatlaklara yol açmıştır. MSP iyice erimiş, Demirel 1990'ların Menderes'i durumuna düşmüştür.

İşte bu durum, 1977 seçimlerinde (en fazla milletvekili sayısına sahip olmasına rağmen) CHP'nin neden hükümet olmadığını veya olmak istemediğini gösteren bir tablodur. Tekelci sermaye ve CHP için anlamı MC koalisyonunu iyice yıpratmaktır. II. MC sürecı bu tablonun sonucudur. Gündemde artık tekelci sermayenin nispî démokratik şartlarda (her gün bir parça daha ordatan kalkmasına rağmen) tek umudu CHP'dir. Tabii ki çarpık kapitalizm gereği, bu umutla da mevcut sürekli milli krizi atlatamayacak ve yeni çözüm yolları deneyecektir. Gidişat; faşizmin her gün biraz daha saldırganlaşması ve yaygınlaşmasıdır.

Kurulacak CHP hükümeti veya bir koalisyon sömürüyü disiplinize edebilmek için «anarşi» yi kurutmak tedbirlerine başvurmak zorundadır. Bunun anlamı da halk direnişinin ezilmesi, devrimciler üzerindeki baskı ve terördür.

Bugün, resmî ve sivil güçlerin halka saldırdığı tüm Türkiye halkının ve dünya kamuoyunun gözleri önünde bir gerçek iken, CHP halkın baraj önermekte, kardeşlik nutukları atmakta, halka gül kendi eline silah almaktadır.

CHP'nin önünde iki alternatif vardır; ya kendi içinde bir yenileme yapıp faşistlere karşı daha radikal tedbirler alacak, veya resmen MHP'lilerle işbirliği yapacaktır. CHP, süratle parti içindeki demokratik tüm anti-faşist unsurları tasfiye etmiştir. (son mahalli seçimlerdeki vetolar en somut örnekleridir.) Bu durum, CHP'nin gelecekte devrimci hareketin önündeki en büyük engel ve sağ ile birleşme ihtimalini, Ve böylece birinci alternatifin geçerszliği ortadadır. Ve CHP'nin gelişen yönünün sağ olduğudur.

Bugün Türkiye halkları faşizmé karşı savunma görevişle karşı karşıyadır. Ve bu durum bugün bir bütün olarak kendiliğindencilik arzetmektedir. Bunun sonucunda işyerleri, öğrenim kurumları, mahalleler, köyler bir nevi fasist işgal altına girmiştir. Hala, fasist işgallere karşı aktif mücadeleisi sürdürülerken, kendisine «devrimci» diyen guruplar, hatta işçi sınıfı partisi olduğunu iddia eden bir dizi «partiler» dergi - yayınları, bu belli merkezlerde yıllarca süren birlik çağrısı yapmaktadırlar. Devrimci birlikler masa başında oturtularak halledilecek işler değildir. Faşizme karşı halk güçlerinin birliğini sağlamak, bugün hayatın zorunlu olarak devrimcilerin önüne çıkardığı bir görevdir. Bu görevin gerçek anlamda gerçekleşmesi, yani yıllardır tekrarlanan «birlik olalım» sloganından öteye gidebilmesi için, hayatın canlı pratiğinde mücadele etmek gerekir. Bu mücadelenin zafere ulaşabilmesi için, doğru bir siyasetin anti - faşist programının ve ilkelerin olması gerekir. Ve de halk kitlelerinin ve solun belli kesimlerinin bir araya gelmesi için mücadelesiyle, önerdiği doğru politikayla onların saygınlığını kazanmış, belli anlamlarda kendilerini ispat etmiş Marksis-Leninist bir siyasi hareket olmalıdır.

Bizim bugün önümüzde duran temel görev, bu siyasetin örgütlülüğünü yaratmaktır.

— Faşizme karşı birlik sorunu, bu örgütlülük yaratılmadan yani, işçi sınıfının savaşçı partisi oluşturulmadan gerçek anlamda sağlanamaz. Ve bugünkü halk güçlerinin faşizme karşı birlik sorununu bu perspektiften ele almazsak, uzun vadeli bir birliğe ulaşmış olmayız. Yani halkın faşizme karşı birlik sorunu, demokratik halk iktidarı için savaşan güçlerin sorunudur.

Bugünkü faşizme karşı savaşan tüm güçler, işyerlerinde, öğrenim kurumlarında, mahallelerde, köylerde faşizme karşı ortak hedef etrafında birleşmenin yollarını aramalı ve örgütlülüğünü yaratmalıdır. İşte bu görev devrimcilerin omuzlarındadır. Bu görevin yerine getirilmesi yani halkın ve solun birliği, doğru bir siyasetin önderliğiyle mümkündür. Yoksa sendikaların başına çökelenip «Biz UDC kurduk siz de kalıtım» veya forumlar düzenleyip her telden çalmakla, ya da «haydi Türkiye solu, gelin halk kitlelerini faşizme karşı birliğini sağlamak için birlik olalım, SOSYALİST BLOK oluşalım» demekle olmaz. Doğru bir faşizm analayışı, doğru bir çalışma tarzı ve doğru bir örgüt anlayışı gereklidir.

İşte bu perspektif ışığında bugün, Türkiye devrimcilerinin önünde duran işçi sınıfı partisini yaratma ve halk güçlerinin faşizme karşı birliğini sağlayacak halk cephesini örgütleme görevi temel görevdir.

Bizler, önümüzde duran tüm görevleri işçi sınıfı partisini yaratma görevine bağlı kılarak, halk güçlerinin faşizme karşı birliğini sağlamak için hayatın her alanında mücadele içinde bulunmaktayız. Ve bu mücadele içersinde kitlelerin belli anlamlarda kendimize görev biliyoruz. Ve hayatın çok yönlü karmaşık mücadelesi içinde hiç bir mücadele metodunu ilke olarak reddetmeden, faşizme karşı kitleleri somut eylem içine sokacak karmaşık örgütlenme biçimleri yaratmalıyız.

---

masrafları en çok 5'te birini devlet yasmaları ve vergiler en çok 10'da birini geçmiyecek.» (V. P. Programı, s. 29.)

Evet sayın parabaları, sürüm sürümek değil insanca yaşamak için sizden söke söke alacağız kalıtımızı ve sizi ait olduğunuz yere TARİHİN ÇÖP SEPETİNE ATA CAĞIZ!

DİSK Kongresinden Çıkan

(Başlarafı 1. Sayfada)

laştı, Bütün mesele bu dağınık oyları toplamak ve örgütlü hale getirmekti. Bunun yolu sosyalistlerin ittifakı idi. Ancak sosyalistlerin ittifak kurma yerine, kendi başlarına pazarlığa girişecekleri, «liderlemeci» sosyalist eğilimin kendi dışındaki sosyalistleri fakat eğilimdeki görekeen unsurları ezmek, sosyalistlerin kontrol ettiği oyları böldü. CHP'li sendikacıların gücünü arttırdı. Diğer sosyalistleri tecrit ederek, CHP'lilerle pazarlık yolunu arayan «liderleme» sonunda en büyük ölçüde dışlanan sosyalist eğilim haline geldi. İttifak sorununu sadece CHP'liierle koltuk pazarlığı olarak gören liderleme, genel yönelim kuvulunda bile temsil edilmedi.

DİSK'te sosyalistlerin ittifakı konusunda «liderleme» çizgisinin sekteliği daha kongrenin ilk gününde belli oldu. Kongre sürecindeki tavırların yanı sıra, yapın organlarında da bu sekterliklerini «teori» leştirdiler. 23 Aralık 1977 tarihli POLİTİKA gazetesinde Oya Baydar şunları yazdı.

«Bugün eğer DİSK'i Türkiye'deki çeşitli kanatların, solun çeşitli çizgilerinin, sosyalist partilerin ve de sağ ve sol kanatlarıyla sosyal demokratların bir güç göstergesi, hem de bu güçlerin arasında dengeleyici bir güç görüntüsü sergilemesini ve onun sağlı sollu işbirlikçilerinin düştükleri yanlışı düşeriz. DİSK, Türkiye işçi sınıfının (...) sınıf uzlaşmacılığı karşısında, sendikal alandaki alternatifidir.»

Evet, hem DİSK'te «sınıf uzlaşmacılığı» nın varlığını kabul edecekin, hem kongrenin ilk günü «Sınıf Sendikacılığı mı; Sınıf Uzlaşmacılığı mı?» manşetini atacaksın, hem de DİSK'i ve onun 6. Kongresinin politik mücadelesinden soyutlayacaksın. Politika yapmada sınıf sendikacılığından yana olanların ittifakını gerçekleştirmeden, «sınıf uzlaşmacılığını» nasıl altedeceksin? DİSK'te ki gerici politik çizgileri nasıl etkisizleştirebileceksin? Bunlarm cevabı yok.

Görüldüyor ki «liderleme çizgisi politikadan soyutlanmış biçimde hayatın bir sınıf sendikacılığında kararlılık. «Sınıf uzlaşmacılığına karşı mücadeleyi politik düzlemde yürütmek yerine

ele alanlar, elbette, 6. KONGRE öncesinde ve kongre sürecinde DİSK içinde bu konuda bir adım atılamayışı Sosyalist Blok'un kuruluşunu geciktiren bir faktör olarak görecektik.

NE YAPILMALI?

Bu soruyu bundan sonraki dönemde «DİSK'te Sosyalistler ne yapmalı» şeklinde sormak daha doğru olur.

DİSK Kongresinde sosyalistlerin gerçekleştiremediği ittifak hâlâ önümüzde görev olarak durmaktadır. Sosyalistler DİSK'te şu ilkeler temelinde anlaşabilirlerse, birlikte hareket edebilirler:

— İşçi sınıfının sınıf sendikacılığı temelinde sendikal birliğinden yana olmak;

— Sendika Demokrasisi uğruna dövüşmek;

— İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinde her türlü uzlaşmacılığı reddetmek;

— İşçi sınıfının sendikal örgütlenimi CHP siyasetinin kuyruğuna takılmasına karşı savaşmak.

— Sendikal alanda reformizm ve sendikalizme karşı tavizsiz mücadele vermek.

Sosyalistler, şu anda DİSK'in organlarında çoğunlukta olmayabilirler. Ama onların sınıf sendikacılığı doğrultusunda ittifakları, DİSK'in sınıf sendikacılığı çizgisine yönlendirilmesi mücadelesini kolaylaştırıcı etkide bulunacaktır. Sosyalistlerin ittifakı, reformist-sendikalcilerin, gangster sendikacıların DİSK'i daha da sağa kaydırma çabalarının hız düşürecektir. Sosyalistlerin ittifakı DİSK'te sendikalizmin ve reformizmin hareket serbestisini kısıtlayacaktır; onları sosyalistlere ittifaka zorlayacaktır. Nasıl politik alanda sosyalistlerin ittifakı CHP'nin sağa kayışının hızını kesecekse, CHP içindeki tutarlı küçük burjuva demokratları güçlendirecekse, DİSK'te de sosyalistlerin ittifakı ile sendikalist-reformist politikanın yürütücileri kontrol altına alınacaktır.

Sosyalistler bu kerte dağınık iken bile sendikalist, reformistler, hatta gangster sendikacılar, sosyalistleri bir kalemde yok sayamıyorlar. Herhangi bir sosyalist partiye üye olmayan sosyalistlerle ittifaklar kurarak işçi sınıfına hoş görünmeye çalışıyorlar. Sosyalistlerin ittifak içinde bulunduğu bir DİSK'de sendikalist - reformist sendikaların sosyalistleri dışlamaları, tecrit etmeleri kolay gerçekleşebilecek bir olay değildir.

Unutulmaması gereken bir nokta daha var: Sosyalistlerin ittifakı onları DİSK'te ve DİSK dışındaki sendikalarda örgütlü işçilerin arasında daha güçlü ve daha itibarlı hale getirecektir. Tek başına bir sosyalist çizgi, sendikalizm ve reformizmle ittifak kurduğunda da eğitçe ve eitbara kazanır; ama bu hoî bir güç ve itibardır. Çabuk zayıflar ve ortadan kalkar. Çok yakın geçmişin deneyleri bu konuda bize ders olmalıdır.

Bunların yanı sıra 6. Kongre sosyalistlere hareket serbestisi tanıyan kararlar almıştır. Sosyalistler DİSK genel kurulunun kararlarının tutarlı savunucuları ve uygulayıcıları olmalıdırlar.

«İşçi Sınıfının Birliği ve Tasfiyecilik» üzerine karar, tüm sosyalistlerin güç birliği ile savunulmalıdır. Yine bu karara da dayanılarak her türlü tasfiyecilikle karşı birlikte mücadele edilmelidir. Yine bu karara dayanılarak anti-demokratik sendika birleştirilmelerine karşı çıkılmalıdır. Bu karara dayanılarak DİSK'in demokratik yönden gelişmesi için mücadele edilmelidir. Yine bu karara dayanılarak anti-demokratik sendika birleştirilmelerine karşı çıkılmalıdır. Bu karara dayanılarak DİSK'in demokratik yönden gelişmesi için mücadele edilmelidir. Yine bu karara dayanılarak anti-demokratik sendika birleştirilmelerine karşı çıkılmalıdır. Bu karara dayanılarak DİSK'te ve DİSK dışındaki sendikalarda örgütlü işçilerin arasında daha güçlü ve daha itibarlı hale getirecektir. Tek başına bir sosyalist çizgi, sendikalizm ve reformizmle ittifak kurduğunda da eğitçe ve eitbara kazanır; ama bu hoî bir güç ve itibardır. Çabuk zayıflar ve ortadan kalkar. Çok yakın geçmişin deneyleri bu konuda bize ders olmalıdır.

5 Haziran seçimlerinde MHP, 1 milyona yakın oy alıp, 16 milletvekili çıkardı. 11 Aralık mahalli seçim lerinde ise oy miktarını artıracak 5 ilde bedeliye başkanlığı kazandı. II. MC hükümetinde, MHP büyük bir iştahla devlet kadrolarını faşistleştirmeye koyulmuştu. Bu yalda da epey yol katetti. Faşist MHP'nin bu gelişmesi finans - kapitali memnun edecek düzeye erişmişti. Artık, finans - kapitalin halkımızın gözünde «itibarlı» sayılabilecek, kendi emrinde her an hazır - nazır, tabanda az çok kitleye, yaklaşık devlet kadrolarına yakın, faşist ordu, eskisinden daha güçlü MHP yaratılmıştı. Açık faşist diktatörlük için nöbetçi bir MHP vardı artık.

Yanlış, finans - kapitali son derece memnun eden bu duruma geldiği için, Faşist Türkeş'i yalan ve dolan seçmekle doğru bir seçim yapmıştır diyemeyiz. Ama Yanlı'nın sayfalar dolusu demagojilerle kafalı ettirmeye çalıştığı gibi, halkımızın genel çı karları açısından değil, finans - kapitalin çıkarları açısından doğru bir seçim yapmıştır. Yoksa halkımız açısından faşist Türke